

LEDEN

Zase je leden.
Zas tři husy sněžní za spárek visí
na sirotčím stěžni
a v lesích císařských se svatě rozsvěcí,
jak by si v saních ženy z mysli ven
ukazovaly prsy.
Zase je leden.
"Stůj, synu!"
Kam běžíš?
Pojď, kleknem na sníh, srazíme se
na zem pod jedinou hvězdu.
Zas bude Třech Králůw.
A na jméno Ježíš „
korunku nám sváže kozorožím chlupem
Její Milost Zima v Trněném Oujezdu.
Je broných koní, povřísel a kostí.
Budeč,
má bába, dřepí mezi hroby -
v nebesích stojí alpaková lžička.
Pojď. :

Země snídá -
na kůr modře sněží -
smrt mezi stromy kolíčkuje plátno
a tence, tence do kroku si hvízdá.
"Smrt?"

Nechceš věřit.

Hlas máš náhle cizí - jako bych slyšel
v křivonohých lesích uprostřed letu
hrdličky se rdousit.

Lžu.

Honem lžu ti, dřív nežli jsem stačil
řici ti aspoň na sám leden pravdu -
ač s tebou mluvím prvně dnes jak
s mužem.

"Ty neznáš Perchtu?"

směju se, půl kámen.

„I de světit po vsích česnek, sůl a
křidu

Podmoráň,

Hostouň,

Dubí,

Dříň - - -

co jméno,

zázrak - o dvanácté v noci vyhrkne
ze skal místo vody víno!"

"Na to si počkám!"

křičíš.

A už řinčí sklo -

a koně bubnují kopejtkem do dveří -

a krouží ledňácci -

a

všecko nadarmo - - - spíš dřív, než
na věži zhoupne se první zvon,
neb táhne od jezer vzduch hrubě
škrobený jako valencijánská krajka.

Kněžívka,
Sobín,
Černuc - - -
z nor a propustí skleněným okem Čechy
do tmy hledí.
"V stávej!"
Už buší!
Mží jim do korun a stezky královské
voní, až kejchá ves -
Kašpar a Melchior a Balthasar - a
hvězda! /
Jdi.
Popros křídu. Uřknem sklep i sad. A
stavidlo. A sekyru. A studni.
Stačí tři křížky.
Naděj, co ji znám, stonala dřív, než
vybrali jí jméno.
Práší se,
práší od štíška, až bílo.
A co sůl?
By na pláč zbyla.
A co čest?
By podražila.
A co síto?
A co líto?
Kdyby krev tu křídu smyla!
Poběhlík Prouza táhne od Lidic,
na voze košťata a křen a klestíčko -
svět se s ním houpá -
stoupá níž a níž.
"Svatí, svatí, svatí,
půjčte mi tři zlatý!"
Hlas má jak biskup. Světci prchají -
dým kadidlový letí po návsi jak pomatená
svátost.

"Až já budu svatým,
já vám je oplatím!" ..

a skřípá kolečko -

a v humnech strmí oheň!

Neboj se.

Slyšíš? Kdesi prostřed Hor se divě
smekají hejtmanská kopyta -

ach,

Kutná hoří! -

bože, to je let! - zrada jak polínko,

a ještě dnes jde po nebesích hrůza! Neboť
jsme staří.

Metem na hromadu snůh -

a náhle cinkne v nás bělostný cylindr -

či cos jen ukápne -

či chrstne krev, až není v nás kam

šlápnout.

Neboj se,

Petře. Spi. Kdo ví - na pravdu boží
nikdo nevidí

snad bába suší louč

snad dědci prchají od včelích

královen

snad stáhli králíka - a čekají, až

přijdem.

Spi,

mrtví nekoušou.

Zítří je osmý leden - svátek Mramoru.

Kdo z jakobínů stlal si na zemi, spal celý
rok jak kámen.

Snad leccos říkám dřív, než smím.

Však bude čas?

Zima je matkou mrazení - a já chci
vyzradit svou závrať nade vším, co - nahé
po paty_a odpradávné - trvá.

Nad vodou.
Nad vším osením.
A nad vším musením.
A láskou!
V ledu trav spí na rybníce ouzký jez
jak padlá svíce
a voda zmítá se v tom čirém vězení
a bije do ledu
a hltá kamení -
ach, ano!
ano nastokrát! - za zády krouží mi na jedné
brusličce - bělostná po zem
Pravda!
A svatej obraz vsi houpá se ve vrbách!
A v kusech padá sníh, jak by se u nebes
trhalo labutí maso!
Je Jména Ježíš.
Oči zastřené - tři panny klekají
nad třemi podnosy, kde pro ně schystán
klíč - či hřebínek - či prsten.
Bláhoví žebráci!
Klíčníci !
Králové!
Cpete se do schodů, cpete se se schodů
- a osud na tácku dávno si vámi jist, jak
jista slast svou trýzní.
"Ty posloucháš?"
Ach odpusť,
mluvím pro sebe, jak otec mluvíval,
když klestil topoly:
" Vidiš,
pár halouzek - a tíží jako hřích. Ták -
a teď dýchej si, jak se ti samo zlíbí - - -"
A proutí hvízdalo.
A soušky tloukly o zem.

"s kým si to povídáš?"

,volal jsem do větru.

Však otec řezal dál, jak by mě neslyšel

- stromy a starci jsou si blíží než lidi.

'Příliš jsem nežártil.

- Hledal jsem zátoku, z níž pijí krtkové.

Stačí prý kápnutí - a vrané koně zbělí.

To bude nádhera!

Kočové vytrhnou s povozy ze dvorů a –

jedni šimlové splašení druhými - se

u kapličky srazí!

Je to ještě pravda?

Pámbu ví.

Mrak nese na tácu sněhové cukroví.

Zas řinčí řetězy.

A hrnce.

Kouří krev.

Zabijí se. Jako vždycky v lednu.

Jdi.

Ten čistý ručník pověs na větev!

Pochválí tě.

Řezník Ondřej Lisý položí ti na rameno

ruku jak mně kdysi. Bude horká. Bude těžká.

Cítím ji tam dosud.

Tak zvou muži do hry muže;

Říká se jí Osud.

Mokvá sníh.

A na nebesích teče vejce nahniličko –

nech mě chvíli,

pech mě slunci

v závěji prosvítá pastuší tobolka a

hřbitov dokořán jak před třiceti léty.

Jak si všecko odpovídá! Květ. I sníh.

I lidská bída.

Našel jsem tenkrát první v životě - a
prostřed aleje stihl mě nízký zvon a kdosi
v rákosí bil klackem do ledu jak do lebeční
kosti.

V domě se modlili za tetu Bětušku.

A ona, spanilá, šla bosa ze dvířek
a nesla na prsou skleněný talířek -
a na něm - po sám vrch - svou jinovatou
duši!

Zdvihl jsem sněžný květ.

"Děkuju, "

smála se.

"Víš, jak mu říkají?"

A já jen stál a stál -
a teprv za dlouho, když došla
k hřbitovu, šeptl jsem:

"Suchá Běta."

Vím.

Zní to rzí

jak všechno dnes, co bylo kdysi na řetěz.

Směj se! A kopej do hřbitovní branky!

Křič,

že nevěříš!

Synovství je sama pejcha -
otcovství sám pád.

Já jen, že konec ledna chodil k nám
jen zábst -

o svatém Františku byl otec němý, aby
neplakal - ač mého dědečka znal jenom
z kladívek a z pil, co zbyly v kůlně.

Ach, slzy mého otce!

Vodo knížecí!

Kolikrát za noc míval jsem ten sen -

otec si na prsa přitiská horu Říp - a

krůček po krůčku nese ji ke Hřebči - a
staví mi ji pod nejvyšší okno!

Pot se mu řine z herkulesích zad.

"V Roudnici prší!"

směje se, půl živ.

"Teklo mi za krk ze svatýho Jiří!"

Však -

čímso dojat - náhle zaslzí. Jak by byl
smích jen nedospělým pláčem.

Je konec ledna.

Na Zradidle mží.

A v sálech venkovních pod zmrzlým
pódiem spí mezi třískami basový kolíček a
tlačí boží ticho.

Jdu sadem prokřehlým,

v bělostném rouše jako předkové nesu
si dědky z prvotní své vlasti.

Je svátek Sekyr - umrlátko den.

Kdo z jakobínů skácel aspoň strom,
usínal celý rok třeba i ve stoje, jak
usínají lesy.

Jdi.

Nabruš nože, synu. V bohapusté vsi
vyřežem spolu z mamutího klu čistotnou
tvář tvé matky.

Neb není útěku.

Rejtarstvo mraků mete úbočí –
krvavost masa bije do očí, až

červenají sněhy.

Je vlčích svateb.

Odsouzené žít - vlečou nás kobylinky
ze dvorů královských doprostřed světa na
hovězí kůži.

Vidím tě hrozit jim rukama po matce.

Jsme sami, synu.

Sami dva.
Jen Petrarkovy holínky stojí kdes
blízko v otlučeném koutě.

ČERVEN

Svítá,
v sadech svatodušních dřímou Bílé
paní.
Střežím je -
schoulené do korun višňových -
a sedmihlásci v nebi křičí:
"Blázen!"
A sněží kadidlo.
A poprchává med.
Ryšaví pytláci - tenátka v záňadří -
hrabou se po čtyřech lepkavým lupením,
neboť bludnej kořen
od ďábla je stvořen
- však dřevec boží nebo barvínek umějí
vidět i v noci.
Bronzovým krchovem jde pradědkova
smrt.
Jde jako princka.
Až se krčí Říp.

Až otřásá se v Koněprusích kámen.
"Nauč mě dělat kříž,"
klekáš si na kraj světa onoho
a hroby kolkolem jsou náhle o prst
výš, jak by si mrtví podepřeli hlavy.
Tam leží biřic.
Tady kat.

A
v řadě chasnici v rakvičkách' na míru,
co bičem práskali do čtyř stran vesmíru -
by bylo panství oukladných čar prosto.
"A kde je král?"
zpytuješ svatou zem.
"Ty mladičku!"
chci vykřiknout.
"Houf je ti málo?"
Počkej za pár let - - - Skřípnou tě
veřeje před prvním nádvořím - dřív, než se
doptáš, kolik nohou trůnu!"
"Králu už bylo,"
řikám pošeptmu.
"A všichni prchali, když končil svatý

Duch,
a šavle hrály jim, že kraj div
neohluch -
těch padlých korouhví!
té zvadlé rozmarýny!"

Mlčíš.

Jdem domů -

lípa nade vsí skví se jak čistcový
kalich.

Náhle jí utíkáš přes pole naproti.

A třeseš větvemi, až to v ní rachotí - - -
květ hustě mží -
máš pozlacenou hlavu!

"Co děláš?!"

utíkám přes pole za tebou.

A ty se obracíš - v očích půl
království a slzu jako hrách:

"Pojď,

budem žít jak na počátku světa!"

Stojím -

spílám

staré hlavě, že spíš kývá, nežli trne,

stojím -

spílám

mladé trávě, že je duše povětrné,

ale co platno -

rajský strom se chví,

kamejkem prchají střevíčky z hadí

kůže!

Jdou královničky v hedvábí,

jdou od Kosti,

jdou od Rábí,

kladou kol studánek brusinky od krve

a zimozrázné listí.

Neb kraj má žízeň. Kdo ho vyslyší -

jak by si volal z mokré čtvrti štěstí.

Jdou samý panny,

žádná padlá.

Jdou,

patří v tůň jak do zrcadla.

Jen jedna nahá jako prst

kleká si po prs v ryzí vodě

a nese k nebi hrst

a hrst -

a posílá ji po svobodě.

Ó,

a kdo tobě, má zlotřilá lítosti,

vycídí studánku?

Kdo něžně přiklekne na kámen u srdce
a hrstí čistotnou pozdvihne ode dna mé
mramorové záští!

Oborou pádí bělorusý kuň.
.. A hrádek Kost a hrádek Rábí se na dvou
vrších odvrácených tlačí až do nebe.

Jak párek ňader.
Vábí,
vábí

a hněvají se na sebe.

Sbohem,

jdu spát.

Zítřejší Boží tělo - narciskový den,
cítíš?

chlum čpí

a malý sněžný chrám už už se hýbá
v zemi sudební, by nocí přízračnou
ze starých Lidic rozešel se ke mně.

Chodí tak třicet let.

Zvonky a monstrance drobounce cinkají a
skřípou lavice

a vítr o překot listuje v misálu, jak
Bůh by náhle nebyl k nalezení.

Pár kroků před chrámem jdou moučnou
silnicí faráře Stemberky natřikrát
podražené boty.

Jdou -

volám přes potok:

"Blýská se, Velebnosti!"

A ryby obloukem skáčou mi do řeči:
"Mlč!"

"To už neplatí!"

"Ta bouřka už je třicet roků stará!"

Ano.

Ví pámbu,
kde se ještě dnes
bere v nás místo pro dvě kněži perka.
Duše jak pes
je na řetěz.
Ale je obširná jak voda z Rožmberka.
Sniš,
mlčky kýváš jako pokaždé, když je ti
starších zničehonic líto.
Lištička štěká.
Dobrá,
zlá,
chňapou má slova po větru jak vztekli
psi, vázaní ke stromkovým růžím.
Je zlatá středa - svátek Jasmínu.
Kdo z jakobínů sadil keř - jako by
pohoil ženu svou na srdce - dala mu darem
půl světa.
Sám
prostřed lesů pne se Karlův Týn.
Plavý až po krov.
Jak by hořelo. Jak by kde v loubí
erbovnímu lvu stříhali drábi nepoddajnou
hlavu.
Stalo se něco?
Zem se chví
a voda v Berounce, tichá a hluboká,
budí se v rákosí hebounkým úlekem, jak se
jen ovce budí.
A klíče cvakají ve vratech pražských
bran!
Soumrak má bušení srdce!
Budovec,
Harant,
Jesenius,

Šlik - -
kdosi jde v botách po plátýnku Čech
a z Bílé Hory jako potrhlá hrne se
ke vsím lavinová noc
a lije do jezer truhlový klíh a lak –
nadarmo couváme skrz plaňka u plotů,
nadarmo tisknem se k něčímu životu,
noc jako meteorové železo dere se,
valí se do dveří ovčina
jistá si od věků blížensťVím rouna a
krve.

"Je to všechno pravda?!"
křičíš ze spaní.

Sním,
mlčky kývám jako pokaždé, když je mi
mladších zničehonic líto.

Ba,
je tu proto muž,
by kamenoval supy.

Však
řezej nožem nůž -
a oba dva se ztupí.

Těch jisker!
Svítá po troškách
a ticho jako hrob - jen semtam
v ořechu tikají jadrka jak divotvorný
samoukův orloj.

Jde stádo - natruc psům - jde slepé za
zvoncem.

Splav
jak bys nebeklič otevřel před koncem -
mlčí.

Chce se mi povídat něco, co nebolí.
Chce se mi veršičku, co nejde o holi:

Na svatýho Víta
o půlnoci svítá,
pšenice se rozhlížejí,
daleko-li žita.

"A k čemu vlastně je taková jedna
báseň?"

řekneš znenáhla.

A den jak bílá tvrz řítí se do roklí!

A prapor na věži je k pláči promoklý -
jen kdesi hluboko na prvním nádvoří
mrazivě zírá hladomorná díra!

Hájím se.

Sypu se křídou i sazemi:

"Báseň je lidská řeč, co není v lidské'
moci!"

Řvu.

A div neklečím před tebou na zemi:

"My oba dva jsme přece narození v noci!"

Až bolí u srdce od toho křičení.

A

pak se začnu smát:

"Máš vlastně pravdu,"

kuckám se

a buším do stolu, až kůže králičí

na vratech ježí hřbet,

"máš vlastně pravdu - - - k čemu je?"

mudruju na lesy

a studny knížecí i lesy císařské se

po všem okolí poslušně smějí po mně.

Už je to šest set let - -

Král Karel přibyl na hrad Křivoklát

a z manů jednomu uložil povinnost chytati

po lesích veškeré slavíky a pouštěti je

do hradního křoví. Nejlíp prý pod okno

na prvním poschodí. Tam Její Vznešenost

královna Alžběta tráví své šestnedělí - - -
Budiž ten příkaz
ulít do zvonů!
Neboť tu nebylo nikdy nic lehčího
než sporé slavičky odsoudit k odstřelu,
když s jejich tlučením do oken
nejvyšších si - jaktěživa zem - králové
čeští nevěděli rady!
Je pozdní červen -
den jak pergamen.
Copatá dívka chodí kolem nás - a hledí
po sadě
a dělá, že tě nezná.
Je svátek Pelyňku.
Kdo z jakobínů zahořkl v ten den
rostlo mu pod okny hromové kamení, četné
jak písek a hvězdy.
Jdi,
den je dlouhý
zrad' si mě.
Krajina květoucí se něžně protáhla,
až kopce najednou jako by nebyly -
ach,
jak být chvíli sám?
Nemyslet na ňadra té holky holčičí, co
taky najednou jako by nebudou,
až
ruce pozdvihne -
a přitáhne si čísi hlavu k sobě!

ZÁŘÍ

"Kam jsi chodil snít?"

„Já nesnil.
Mně se všechno zdálo."

"Kam jsi chodil krást?"

„Já nekrad.
Bral jsem, co se dalo."

"Kam jsi chodil plakat?"

"Za strom v Panském dvoře.
Holubi mi sedli do zad, klovali mi
hoře. "

"Ten už není,"
usmíváš se, jako bys mě přistih
při lži,
"holubi jsou plaší."

Snad.

I svět se kamsi žene.
r' Čechy - lože rozházené - jsou mi čím
dál dražší.

Hřmí
a hřmí.

A blesky žádné - - -
Na koho to slovo padne?
Je slepý večer,
z arcibiskupských lesů - zlato
ve vlasech - jdou v houfu Petrovští
a kozel,
kohout,
ovečka
a pes -
uprostřed belhá se brunátný ohníček,
co se teprv učí chodit, co se teprv učí
svítit na loupežnou cestu.

Zní valdhornový marš.
Vinaři sthlí do čtyř světa stran
a hvězdy na nebi spí v kůži kozlečí
jenom tak na jedno oko.

Hleď,
ten démantový ponocný, co vede
přes náves stnikatou kobylu a volá na hory
a volá na lesy -
je Zář.

"Slyšte čtení
svatého Matouše!
Kdo nemá chleba,
ať ho nekouše."

Slyš,

kdesi mezi ohništěm a tmou rodí se
právě hříbě!
Kdopak je snímá, to břemínko kobyli?
Kdopak je utírá zpcenou košilí,
aby je bábel svět proboha neuhranul!
Všichni asi pláčou. Aby čirá voda
opláchla mu oči,
než si je svět podá - - -
Jak by ne! - , " "
vše stvořeníčko bere lidi za srdíčko,
neboť místo narození předobře jim známo!

Nikdo tak neplakal
jako můj tatínek
když jsem prvním plachýmslovem
popsal pergamínek.

Nikdo tak neplakal
jako má maminka -
když mi první hrůza ze slov
padla do okýnka.

Věříš mi?
Pámbuví -
i sít se musí zpříma, by nepolehl
ječmínek, v němž jednou za věčnost
i králové se rodí.
Je svátek Šípků.
Kdo z jakobínů nesňal z ženy trn,
lehla mu do dvora'oblaka krvavá jak
potřísněná vata.
Na stolech
hrozny,
kořalka
a chléb.

A v humně na šňůráchholčičí kalhotky,
jako by v ráji plném paběrek už nadosmrti
nebylo co skrývat.

Slyšíš ?

Zní nářek titěrný jak žíně.

Tak hrávalo se na pilu.

Zem s křížem couvá - - -

Zítřka na Tetíně

uškrtní kněžnu Ludmilu.

Jak kopfvržené nazdařbůh do věků
nad orným polem propadá se čáp –
lejtám se z pupku řine černá voda.

Ano,

jsou chvíle, kdy se živým zdá, že
vesmír sám se třese bázní z konce, a kdy
nás přepadá

cosi jak jasnozření.

Jednou,

v takový divný čas,

kdy od nordpólu fouká a krovky lámou

vaz,

stříleli v lomu u Březových hor –

a kdosi jako tur vykřikl:

"Padá kámen!"

Koně se vzepjali.

Psi pohlтали prach.

A hrubá ozvěna volala:

" - - - ámen!"

" - - - ámen!"

darma jsem utíkal,

znělo to bez konce po vsích a po vrších,
až do nejdelší noci.

Bylo to na roky poslední střelení.

V tu náhlou noc vtrhali do hor Němci.

Co se díváš?

Jsem ti starý?

Odpusť -

Jdu k tobě starožitnou vsí, nesu ti
darem rybízový koláč.

Mám po všech kapsách nože z celé vsi.

Abys je nenašel.

Neb stačí zakrojit - a nůž je plný
krve.

Bůhví,

co chci.

Snad jen být podoben jak bratr
se sestrou své zemi hejtmance - co
na paškále světa vstojí spí s hořícím
polenem v zoufale zatáaté pěsti.

Blaníku přší do kulatých zad.

A prales Neklanův,

průsvitný po nebe,

cosi si bez konce povídá pro sebe -

jen sem tam v kořání žhnou Durynkovy
zelenavé oči.

Laň klade hlavu na obřadní stůl.

Však hvozd se vzpírá -

marných obětí bylo tu za sta hubených
let víc, než zaslouží si ztrmácené lidství.

Jde selka pro pivo

s velikým džbánem -

ňadra jí voní

samým tymiánem.

Je tu krom zeleně nějaký majestát?

Je tu krom neklidu nějaké šlechtictví,

jímž možno krásnit zatvrzelost země?

To fia lkové klekání,

ta pláň

a věž

a havrani

to všecko pozpátku mi připomíná
trýzeň - - -

Byl jsem bílým ministrantem.

A jednou v příšeří - rozlitém po návsi
jak talijánský lak - nesl jsem od mníšků
vypraný kněžský šat, v němž páter Skřivan
sloužíval mši svatou.

Kláster měl okna plná nočních mūr.

Odkudsi z patra stroze naléhal
palisandrový klavír.

Stanul jsem u dveří.

Však tu mě strhl pomatený houf -
uprostřed nohatých, hedvábných slečinek
vzala mě u krku Johanka Rybová, co styděla
se za svou dobrou pověst.

"Počkej?" .

Zvon na věži vyhrkl leknutím.

A ona vzala mi z náručí kolárek a -
hlavu skloněnou

přišla ho k výstřihu,

až rozžalo se nestydaté hrdlo!

Miserére!

Byla hrůzná jako vlčí stopa v nebi.

Miserére!

Větší krásy nemá člověk zapotřebí.

Chtěl jsem tenkrát prvně umřít -

to kněží krajkoví na poběhličím těle
připadalo mi pánu bohu blíž

než sama běl

a svatost!

Dneska pro to vlastně žiju.

Pro ten krásný svár, co trvá

mezi tmou

a sněžnou nocí na Uhelném trhu.

Neboť není nic jen samo.

Září je z rosy, oříšků a lnu
všichni se zouvají a běží do polí
a já pyšný od vagací
na své boty šněrovací
náhle jim závidím -!- vědom si srsti
a černého rybízu kdes na vrcholcích
vesmírného těla.

Je svátek Ocúnu.

Kdo z jakobínů dotýkal se žen, ruce
mu ožehly, jak by si hrábl do hořících
vlasů.

Prchají ptáci.

Vidíš?

Obzor Čech jak zotvíraná klíčka!

Kdekdo vzal kamení.

Jen tam ta stařena, co stojí bez hnutí
a chytá do rukou peříčka z perutí - toť
Urozenost Lidská.

Je konec září.

Vory,

když se loučí,

po proudu vezou tramínek a rouči —

zítra jsou narozeniny pana Seiferta!

Osedlej koně!

Až se znaví zvěř - dáme se k horám
jednou z letmých stop, které tu zbyly
po únoscích nevěst.

Nasyp jim do ovsa černého koření.

Uprostřed noci,

plné babích let,

unesem z nebe hvězdu jménem Lyra,

pod níž se nikdy neumírá,

a skryjem ji, než bude svítat,

v nejvyšším z topolů,

co strmí nad Strahovem.

A úzkost budiž úzkostí.
A slovo budiž slovem.
Je konec září.
Zašlé stříbro vod - jak by šlo řekám
o život -:
hrne se k mořím mezi jezy
a les klopýtá o pařezy -
ted' už nic nestihnem,
tiká to v ořechu -
ledová jablka padají do mechů knížátko
Václav pozamykal zemi!
Jde po vsích
jeseň,
holá panna,
všemi a vším už dotýkaná,
všemi
a vším
jak duše z těla -
však nikdy ničí.
Ač by chtěla.
"Bud' má - - -!"
krok za vodou zpívají nožíři.
"Jen má - - -!"
krok před vodou tlačí nás u srdce
zapomenutý brousek.
Jdi si svou cestou.
Ale šetři zem!
Sem tam tu za někým jde tráva
od krve.
Sem tam tu za někým jde zadní
kolečko.
Sejdeš se u studně s dávnými přáteli –
a
najdeš malé moře.

I

11 - .
•
- - -
• - -
- - -
- - -
- - -
- - -
- - -
- - -
- - -

-
.
e
l
..
o